

ЗАСТОСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ В ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ ФАРМАЦЕВТІВ У КОЛЕДЖІ НФАУ

Інновації в освіті – це процес створення, впровадження та поширення в освітній діяльності нових підходів, ідей, методів та прийомів, технологій, спрямованих на оновлення, модернізацію, трансформацію навчального процесу відповідно до вимог часу.

Для фармацевтичного коледжу визначальним є формування у майбутніх фахівців системного підходу до аналізу професійних завдань, стратегічного мислення, здатності до соціальної мобільності, прагнення до самонавчання, самовиховання та самовдосконалення впродовж професійної діяльності. За ствердженням науковців це досягається через трансформацію свідомості педагогічних працівників, переозброєння їх новими підходами до професійної діяльності в рамках «моделі студентоцентрованого навчання», впровадження в освітній процес інноваційних педагогічних прийомів, методів і технологій.

Освітньо-професійною програмою «Фармація» підготовки молодших спеціалістів галузі знань 22 Охорона здоров'я, спеціальності 226 «Фармація, промислова фармація» передбачено забезпечення загальнокультурної та професійно-орієнтованої підготовки висококваліфікованих фахівців для фармацевтичного сектору охорони здоров'я. Ця підготовка передбачає визначення обсягу спеціальних знань, умінь та навичок, достатніх для розв'язання майбутнім фармацевтом типових спеціалізованих задач діяльності фахівця на відповідній посаді, включаючи здатність використовувати теоретичні знання та практичні уміння для надання фармацевтичної допомоги споживачам фармацевтичних послуг.

Питання впровадження інноваційних підходів у освітній процес розглядаються у науково-педагогічних дослідженнях В.Андрущенка, І.Дичківської, В.Кременя, А.Кузьмінського, В.Лугового, П.Сауха, Т.Туркот, Д.Чернілевського та інших.

Застосування сучасних технологій навчання та підвищення професійних компетенцій у системі навчання спеціалістів фармації висвітлено у публікаціях І. Білай, Л. Бутко, О. Заліської, Л. Кайдалової, А. Котвіцької, Т. Прокопенко, В. Черниха та інших.

До сучасних психолого-педагогічних інновацій належать нововведення у:

- змісті, методах, прийомах і формах навчальної діяльності та виховання особистості (методики і технології);
- змісті і формах організації управління освітньою системою, а також в організаційну структуру закладів освіти;
- засобах навчання і виховання;
- особистісних установках викладача [1].

Т. Туркот визначено, що характерною ознакою інноваційної освіти є особистісно-орієнтоване навчання, яке підпорядковане певним закономірностям:

1. Навчальна дисципліна є не фрагментом змісту освіти, а подією в житті особистості, що дає цілісний життєвий досвід, в якому отримані знання є його елементом, частиною.

2. Проектування навчального процесу є предметом сумісної діяльності викладача і студента, способом їх життєдіяльності як суб'єктів освіти.

3. Навчальний процес набуває вигляду дослідження, пошуку, навчальної гри, що стають джерелом досвіду.

4. Змінюються функції міжособистісного спілкування між викладачем та студентами: педагог стає фасилітатором навчально-пізнавальної діяльності студентів, одним із джерел інформації.

5. Розвиток «Я-концепції» суб'єктів навчальної діяльності здійснюється через усвідомлення цілісної життєдіяльності, що передбачає імітаційно-рольове відтворення життєвих ролей і ситуацій, конструювання і організацію навчального матеріалу у такий спосіб, щоб студент сам міг вибрати зміст, форму і вид навчально-пізнавальної діяльності та засоби самоконтролю [2, с.184].

При інноваційному навчанні відбувається трансформація студента у освітній суб'єкт, залучений до активної, творчої співпраці з викладачем, зацікавлений у здобутті глибоких і актуальних професійних знань. Спрямованість на діалогічну взаємодію вимагає поєднання в освітньому процесі традиційних та інноваційних методів та форм навчання.

В. Луговий під поняттям «види навчальних занять» розуміє специфіку організації освітньої діяльності, а під поняттям «методи/технології викладання» – шляхи та способи опрацювання навчальної інформації. Вчений пропонує для використання дві категорії освітньої діяльності: *методи (прийоми, способи) викладання*, під якими розуміє види навчальних занять і форми організації навчання, та *види навчальної діяльності* – навчальні завдання, розроблені викладачем для виконання студентом [3, с.18-19].

Характерною ознакою інтерактивного навчання є постійна, активна взаємодія усіх учасників освітнього процесу. Найпоширенішими серед таких методів є метод проектів, групові обговорення, «мозковий штурм», ділові та рольові ігри, баскет-метод (метод навчання на основі імітації ситуації), тренінг-навчання, практичний експеримент тощо [4, с. 33].

Причому, кожний з інноваційних методів навчання має свої переваги та недоліки.

На вибір методів, форм та засобів навчання впливають особливості навчальної дисципліни, характер навчального матеріалу, обсяг часу, що відводиться на вивчення матеріалу, рівень загальної підготовленості групи, особливості навчально-матеріальної бази освітнього закладу, кількістю студентів в групі тощо. Але перш за все вибір методу має бути адекватним властивостям навчальної інформації та освітнім цілям.

Отже, враховуючи вищезазначене, підвищенню якості та інтенсивності освітнього процесу сприятиме органічне поєднання інноваційних методик із класичними, традиційними, продумане і гармонійне поєднання різних методів щодо кожної навчальної дисципліни та кожного навчального заняття в залежності від їх мети та специфіки. Високопродуктивним та перспективним

є також синтез аудиторної та позааудиторної роботи, що допомагає утворити сплав професійних умінь та навичок з активною громадською позицією майбутнього фахівця.

Реалізація таких підходів, активне впровадження інноваційних методів навчання вимагають від викладача не тільки удосконалення навчально-методичних комплексів дисциплін, але й опанування сучасними засобами навчання.

Список використаних джерел

1. Дубягін О.Б. Інноваційні технології та методи навчання як фактор удосконалення навчального процесу. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.geci.cn.ua/uk/home/item/download/446_a657598348b2abe8c60b5c4f62a104f0.html

2. Туркот Т.І. Педагогіка вищої школи: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. – К: Кондор, 2011. – 628с.

3. Луговий В.І. Управління якістю викладання у вищій школі: теоретико-методологічний і практичний аспекти / В.І.Луговий // Психолого-педагогічні засади проектування інноваційних технологій викладання у вищій школі: монографія / [авт. кол.: В.Луговий, М.Левшин, О.Бондаренко та ін.; за ред. В.П.Андрущенка, В.І. Лугового]. – К.: «Педагогічна думка», 2011. - 260с. – розд.1, [підрозд.1.1]. – С.5-34.

4. Харківська А.А. Системний підхід та інновації в сучасній педагогічній науці. / Харківська А.А. // Міжнародний науковий вісник: збірник наукових статей, Ужгород – Будапешт, 26-29 листопада 2013 року – Ужгород: ДВНЗ «УжНУ», 2014. – Вип. 8(27). – 376с. – С.31-35.